

DE COL·LABORACIÓ

Esclarint conceptes

No coneixem personalment a Quelet, i ens sabria greu descobrir sota aquest pseudònim un amic de La Garriga del bàndol oposat al del ja popular —fins traspasar la fita d'aquella població— ciutadà Figueres. Ens sabria greu perquè veiem amb simpatia que elements com Quelet, ens obren camí sense que aquell novell revolucionari tingui motius —per ara únic i per tant raquític— de què són ressentiments personals que volen desprestigiar l'obra —aquesta obra meravellosa!— de l'Esquerra Republicana.

Nosaltres que hem viscut de prop la trajectòria que ha seguit l'ara esquerrà Figueres volem donar un raig de llum a l'articulista que amb tanta fermesa l'ha sabut denunciar a l'opinió. Ratificant-nos a aquell valent article: «Quin sarcasme!» en tindriem prou per evidenciar-lo novament. No volem però que els lectors d'Acció ignorin res d'aquest afer, al ensems que tot felicitant-nos d'haver trobat una publicació comarcal amb un esperit netament nacionalista que acollís la nostra veu, ho aprofitem per fer una mica d'història del patriotisme dels homes de la joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya, Delegació de La Garriga. No hi planyarem allò tan molestós com és parlar d'un mateix, sobretot quan aquest un mateix és una persona insignificant dintre la política, insignificant en el sentit pedantesc i arrivista que avui és el granatge que disortadament, més pul·lula per aquest camp de la República Espanyola, però que jurarem (cosa que no ha fet el senyor Figueres) sacrificar-nos si calgués, per una bandera amb estel deslliurador, i si bé no tenim una des preocupació per enfil·lar-nos a les tribunes a parlar al poble (?), tenim, i això ens enorgulleix, un historial més brillant que ens relleva de tota aquesta política de darre-hora que, és clar, a ells els fa de guarda-pols a les taques que la seva actuació passada, els deixà ben empapades i que el seu poble coneix prou bé. Convé però que ho sàpiga també el poble de Granollers car, segons sembla, sofreixen una idèntica política a la dels veïns de La Garriga, entre els quals avui ja no em puc comptar, però que pesen encara damunt la meva consciència aquelles sotregades que produeixen les injustícies dels homes, i sobretot quan per disort del poble aquests es diuen demòcrates.

* * *

L'autor d'aquestes modestes ratlles —i ho exposo als lectors d'Acció, tota vegada que a La Garriga tothom ho recorda prou, — va anar a viure-hi l'any 1925 un mes abans del cop de Garraf i per aquell comitè, i de mans de Granier-Barrera va rebre l'encàrrec de formar la Delegació d'Estat Català a La Garriga per tal com era cosa d'un mes l'implantació de la República Catalana. i per tant

en aquell poble hi devia haver un escamot. Fallat que fou aquell cop, empresonats els companys d'aquell comitè, la nostra missió era el silenci... Silenci que ens dugué a la presó per delictes de *lesa majestad, excitación a la rebelión*, etc., etc., on passàrem quatre mesos sense que el senyor Figueres ens visités, sense que el senyor Comere ens ajudés, sense que el senyor Sellés deixés d'ésser regidor de la Dictadura, rebent en canvi pessetes del ciutadà Iglesias (Pàlit), tenint els nostres documents, carnet d'Estat Català, retrat de Macià, i arma en poder d'un altre catalanista garriguenc.

Ara bé. Una vegada enderrocada la primera dictadura (i no crec pogués influir-hi la rebel·lió dels que avui componen l'Esquerra de La Garriga) es començà albirar una curiosa activitat que de bon antuvi no passava d'ésser política local, i el procés de la qual cal ressenyar: Es constituïa a La Garriga una Delegació d'«Acció Catalana», ratificada per dues conferències de Domènec de Bellmunt i una altra de l'advocat Ragassol: Secretari Josep Figueres. Es constituïa la «Asociación Amigos de la Instrucción» president Comere, Figueres membre d'una secció. Més tard i organitzada per aquesta «Asociación» donava una conferència l'il·lustre home d'acció, senyor Samblancat. Uns dies abans de la república anunciaven una conferència a la plaça, a càrrec d'un element del partit radical del carrer Portaferrixa.

Uns dies després formaven el partit d'Esquerra que avui existeix, i que jo crec, i fa dies s'està demostrant que a les seves mans no fa més que mal al nou règim, que —permetent-me una confessió— als nacionalistes no ens fa gaire gràcia, i que els devem, no obstant un agraïment per tal com ajuden al adveniment de la futura independència de Catalunya, i es donen a conèixer perquè el poble no els confii en aquella propera data això que per mitjà de no molt nobles armes venen sostenint.

Així i tot crec que Josep Figueres, malgrat i haver fet exercicis espirituals, és un xicot acceptable dintre el catalanisme, però s'ha precipitat en ço que a sociologia i creences atany. Com catalanista accepto, perquè en tinc proves, la col·laboració d'aquest novell minyó que quant hagi il·legit més, pot ésser un soldat útil a Catalunya. Com esquerrà no admeto —i em solidaritzo així amb l'article de Quelet,— vagi a predicar tota vegada que podem dirli: —O menties ahir, o menteixes avui.

Per acabar em cal dir al senyor Figueres que en camp neutre li admeto tota controvèrsia; per la meua part, espero però que s'em deixarà parlar, doncs una vegada ho vaig pretendre i m'ofegaren la veu els crits del poble (?).

Crec no hi haurà necessitat de dir res més; en tot cas però, em resten arguments per posar en evidència alguns homes de l'Esquerra de La Garriga. No crec que aquest mal forjat article sigui un perill per Catalunya ni àdhuc pel Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, sinó

“A cada puerco...”

D'uns temps ençà que segueixo llegint en «La Gralla» (el nostre periòdic; i dic nostre, perquè surt en la nostra ciutat i per res més) la gran defensa que els seus amics venen fent del molt conegut Pere Vegué Matamoros.

Cada diumenge m'he quedat amb l'esperança de que en el proper número es parlaria d'un fet que, segons el meu judici, mereix totes les consideracions, per estar estretament lligat amb dit senyor. Però les meves il·lusions han quedat del tot esfumades al llegir el darrer número (17 de Gener) i veure que els senyors redactors havien perdut completament la memòria, o no volien redondar-se d'un fet vergonyós que tingué lloc l'any 1926 i del qual en fou la víctima el allavors professor del Grau Preparatori del Col·legi Municipal, en Josep Casafont.

No es el meu propòsit fer comentaris ni jutjar de quin costat està la raó i la culpa: ho deixo a la consideració de la opinió assenyada i que sap jutjar les coses sense una engruna d'apassionament ni partidisme; el meu intent és sols explicar els fets tal com van succeir.

A primers del curs acadèmic de 1925-26 fou cridat pel propi Pere Vegué en Josep Casafont a regentar la classe del Grau Preparatori en el Col·legi Municipal de Segona Ensenyança de Granollers amb el sou de 325 pessetes mensuals i el deure de fer les classes de dit grau. Aquest senyor vingué a la nostra ciutat disposat a complir sempre i en tot amb el seu deure, i així ho va fer.

Les mensualitats li fóren abonades durant tot l'any 1925, o sigui fins després de les vacances de Nadal, en fraccions de 5, 10, 15, etc. pessetes, no obstant i que en Vegué les cobrava íntegres del Ajuntament. Fou inútil que el senyor Casafont volgués cobrar-ho d'un sol cop. En Vegué sempre tenia bones paraules per convènce'l.

Durant tot aquell curs en que el senyor Casafont actuà com a interí, es vegé sempre maltractat i obligat a fer la tasca pròpia i la del qui s'anomenava Director (el qual sempre haurà tingut per norma el no fer res), fins el punt de que molts dies, sortia (forçosament) del Col·legi a altes hores de la nit i li anava a comprar bitllet a l'estació, amenaçant-lo, si així no ho feia, amb un famós Reglament que s'havia fet ell mateix, i que, com és natural, li donava tota classe d'atribucions.

al contrari, és al meu entendre, enfortir-lo volguent treure-li tot quan el pugui perjudicar. Els homes d'Estat Català som on erem i serem on calgui quan Catalunya, ens digui la seva voluntat.

EMILI VILASECA

Antic cap d'Estat Català
a La Garriga

Barcelona, 30-11-31.